

Begäran om förhandsavgörande framställd av Højesteret (Danmark) den 3 maj 2010 — Post Danmark A/S mot Konkurrenserådet

(Mål C-209/10)

(2010/C 179/40)

Rättegångsspråk: danska

Hänskjutande domstol

Højesteret (Danmark)

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Post Danmark A/S

Motpart: Konkurrenserådet

Intervenant: Forbruger-Kontakt a-s

Tolkningsfrågor

1. Ska artikel 82 i EG-fördraget tolkas så att ett dominerande befordringsskyldigt postföretags selektiva sänkning av priserna till en nivå som är lägre än postföretagets genomsnittliga totala kostnader men högre än företagets genomsnittliga rörliga kostnader kan utgöra ett utestängande missbruk, om det utgås från att priserna har fastställts till denna nivå i syfte att slå ut en konkurrent?
2. Vilka omständigheter ska den nationella domstolen beakta om fråga 1 besvaras så att en selektiv sänkning av priserna under de förutsättningar som anges i samma fråga under vissa omständigheter kan utgöra ett utestängande missbruk?

Begäran om förhandsavgörande framställd av Oberster Gerichtshof (Österrike) den 3 maj 2010 — Doris Povse mot Mauro Alpago

(Mål C-211/10)

(2010/C 179/41)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Oberster Gerichtshof

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Doris Povse

Motpart: Mauro Alpago

Tolkningsfrågor

1. Omfattas en interimistisk reglering i avvaktan på att vårdnadsfrågan avgörs slutligt, som innebär att den förälder som har fört bort ett barn tar över den bestämmanderätt som tillkommer föräldrarna, särskilt rätten att bestämma var barnet ska bo, av uttrycket "dom i vårdnadsfrågan som inte medför att barnet skall återlämnas", i den mening som avses i artikel 10 b iv i förordning (EG) nr 2201/2003 (Bryssel IIa-förordningen) ⁽¹⁾?
2. Omfattas ett beslut om återlämnande endast av tillämpningsområdet för artikel 11.8 i Bryssel IIa förordningen om domstolen fattar detta beslut med stöd av en av samma domstol meddelad dom i vårdnadsfrågan?
3. För det fall fråga 1 och 2 ska besvaras jakande:
 - 3.1 Kan det mot en ansökan i en medlemsstat (den verkställande medlemsstaten) om verkställighet av en dom, som försetts med ett sådant intyg som avses i artikel 42.2 i Bryssel IIa förordningen, invändas att domstolen i ursprungsmedlemsstaten inte är behörig (fråga 1) eller att artikel 11.8 i Bryssel IIa förordningen inte är tillämplig?
 - 3.2 Eller måste motparten i ansökningsförfarandet i ett sådant fall i ursprungsmedlemsstaten ansöka om att intyget ska upphävas, vilket innebär att verkställigheten i den verkställande staten kan skjutas upp till dess att ursprungsmedlemsstaten har avgjort denna fråga?
4. För det fall fråga 1 och 2 eller fråga 3.1 ska besvaras nekande:

Utgör enligt artikel 47.2 i Bryssel IIa förordningen en dom om att interimistiskt flytta över vårdnaden till den förälder som har fört bort barnet, vilket har meddelats av en domstol i en den verkställande medlemsstaten och vilket enligt rätten i den medlemsstaten anses som verkställbar, hinder mot att verkställa ett beslut om återlämnande från ursprungsmedlemsstaten, vilket har meddelats med stöd av artikel 11.8 i Bryssel IIa förordningen, när domen inte utgör hinder för att verkställa ett beslut om återlämnande, som har meddelats med stöd av Haagkonventionen av den 25 oktober 1980 om de civila aspekterna på internationella bortföranden av barn (Haagkonventionen)?

5. För det fall fråga 4 ska besvaras nekande:

5.1 Kan verkställigheten av en dom, som av domstolen i ursprungsmedlemsstaten har försetts med ett sådant intyg som avses i artikel 42.2 i Bryssel IIa förordningen, vägras i den verkställande medlemsstaten, när omständigheterna sedan domens meddelande har ändrat sig på ett sådant sätt att verkställighet numera skulle innebära att barnets bästa allvarligt äventyrades?

5.2 Eller måste motparten i ansökningsförfarandet göra gällande dessa omständigheter i ursprungsmedlemsstaten, vilket innebär att verkställigheten i den verkställande medlemsstaten kan skjutas upp till dess att ursprungsmedlemsstaten har avgjort denna fråga?

(¹) Rådets förordning (EG) nr 2201/2003 av den 27 november 2003 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar i äktenskapsmål och mål om föräldraansvar samt om upphävande av förordning (EG) nr 1347/2000 (EUT L 338, s. 1).

Överklagande ingett den 6 maj 2010 av Lufthansa AirPlus Servicekarten GmbH av den dom som tribunalen (sjätte avdelningen) meddelade den 3 mars 2010 i mål T-321/07, Lufthansa AirPlus Servicekarten GmbH mot Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller)

(Mål C-216/10 P)

(2010/C 179/42)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Klagande: Lufthansa AirPlus Servicekarten GmbH (ombud: R. Kunze och G. Würtenberger, Rechtsanwälte)

Övriga parter i målet: Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) (harmoniseringsbyrån), Applus Servicios Tecnológicos, SL

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

— upphäva den dom som tribunalen meddelade den 3 mars 2010 i mål T-321/07, Lufthansa AirPlus Servicekarten

GmbH mot harmoniseringsbyrån — Applus Servicios Tecnológicos, SL (nedan kallad den överklagade domen), genom vilken tribunalen avslag talan mot det beslut som harmoniseringsbyråns andra överklagandenämnd fattade den 7 juni 2007, i vilket invändningsenhetens beslut att avslå invändningen mot ansökan om registrering som gemenskapsvarumärke nr 002 933 356 bekräftades,

— hålla muntlig förhandling i målet efter det att det skriftliga förfarandet avslutats, och

— förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Klaganden hävdar att den överklagade domen ska upphävas med stöd av följande grunder:

— Tribunalen bekräftade felaktigt överklagandenämndens bedömning avseende kriteriet om risk för förväxling i artikel 8.1 b i förordningen om gemenskapsvarumärken (¹).

— Tribunalen underlät felaktigt att pröva klagandens invändning som grundade sig på artikel 8.5 i förordningen om gemenskapsvarumärken.

— Tribunalen åsidosatte artikel 75 i förordningen om gemenskapsvarumärken när den fann att överklagandenämnden "av processekonomiska skäl" hade rätt att avstå från en full undersökning av klagandens resterande argument, särskilt de som avsåg särskiljningsförmågan hos klagandens äldre varumärkesregistrering.

— Den överklagade domen åsidosätter artikel 76 i förordningen om gemenskapsvarumärken.

— Tribunalen accepterade felaktigt att den omständigheten att harmoniseringsbyrån inte meddelade klaganden om ändringen av innehavaren av ansökningarna om registrering som gemenskapsvarumärke — och på så vis framtog klaganden möjligheten att kommentera ändringen av part i målet — inte gav upphov till ett allvarligt åsidosättande av klagandens rätt till en rättvis rättegång.

— Tribunalens beslut om rättegångskostnader överensstämde inte med de relevanta bestämmelserna i unionsrätten.

(¹) Rådets förordning (EG) nr 40/94 av den 20 december 1993 om gemenskapsvarumärken (EGT L 11, s. 1; svensk specialutgåva, område 17, volym 2, s. 3).